

SIROTY POLMESIACA

MOTYL

NAOMI ISHIGURO

SIROTY
POLMESIACA

SIROTY POLMESIACA

NAOMI ISHIGURO

Preklad: Marta Maňáková

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

THE RAINSHADOW ORPHANS

Text Copyright © Naomi Ishiguro 2026

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

All rights reserved.

Translation © Marta Maňáková, 2026

Design by India Minter/S&S Art Dept.

Cover illustrations © Weston Wei

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-459-7

*Pre všetkých úžasných študentov, ktorí mi umožnili
byť ich učiteľkou, a pre všetky moje úžasné učiteľky
a všetkých úžasných učiteľov.*

Na pamiatku Chrisa Bartona.

SUCHOZEM

NAVIŠIMA

PRVÁ ČASŤ

NÁZNAKY JESENE

I. KAPITOLA

Meniace sa listy

Tošiko Kawakami sa ukrývala v korune ginka v záhradách cisárskeho paláca a premýšľala, ako si poradiť. Na túto misiu sa tešila, bola nadšená, že sa môže podrobiť skúške a špehovať cisárovnú Asajo Soramoto a jej hostí na Festivale meniacich sa listov.

Už teraz bolo však jasné, že to bude ťažký večer. Najskôr namáhavo preliezala cez múry cisárskeho paláca a potom zúfalo utekala pred kamerami a poplašnými systémami, ktoré jej pomohla odstaviť Mei. Aj stretnutie s palácovými strážnymi psami ju znepokojovalo, ale Džun ju naň dobre pripravil a vybavil ju obrovským ruksakom plným kuracej gjozy, ktorá prekvapivo dobre splnila svoju rolu a psy na chvíľu zabavila. Vďaka tomu stihla lapajúc po dychu preliezť cez múr vnútornej záhrady a napokon prerúčkovala pomedzi rozvešané lampáše a listy až sem, kde teraz sedela vysoko v korune stromu.

Vôbec nepochybovala o tom, že je na dnešok pripravená. Napokon, nedávno oslávila sedemnášť rokov a to znamenalo, že je už prakticky dospelá. Napriek všetkému ju momentálne boleli zodraté

dlane a brušká prstov a cítila, že sa chveje, ledva sa udržala na konári pod sebou. Taktiež nedokázala z hlavy vyhnať dotieravú myšlienku, že jej teta Reiko by vôbec nebola nadšená, keby ju videla.

Na okamih sa zahľadela na hviezdy a tri sesterské mesiace a tmavomodré nebo za nimi, aby lapila dych. V duchu presne videla, ako sa teta Reiko tvári – ako čoraz vyššie dvíha obočie na pokrčenom čele. *Takto sa teda správáš?* povedala by zrejme a jej slová by sprevádzalo pomalé pokrútenie hlavou. *Pozrime sa na to dievčisko. Myslí si, že si môže robiť, čo sa mu zachce. Bez obáv o svoju bezpečnosť. Bez ohľadu na dôsledky porušenia zákona...*

Lenže Reiko tu už nebola. Tošiko nechala predstavu rozplynúť sa v súmraku a povzdychla si, čím si priam vypýtala Meiu otázku v slúchadle: „Čo sa deje, Toši?“ Jej dvadsaťjedenročná sestra Mei bola okrem pokrvnosti vo všetkých ohľadoch ako ona a nič ju nerozhádzalo. Vždy sa tvárila, ako keby už všetko zažila, a čo bolo ešte otravnejšie, pomerne často sa ukázalo, že to tak naozaj je.

Na rozdiel od inej členky jej rodiny, tety Reiko, tu Mei však rozhodne ešte stále bola. Niekedy bola dokonca prítomná až *príliš*, pomyslela si Tošiko, keďže jej staršia sestra, ako mohla predvídať, prostredníctvom slúchadla zatiaľ neustále a všeobecne kriticky komentovala každý jej krok v tejto misii. Jasné, Mei nebola v skutočnosti fyzicky prítomná. Nechcela ani počuť o tom, že by vystrčila päty z pohodlia svojho technologického laboratória so zásobami jedla. Nikdy neriskovala vlastnú kožu ani nerobila čokoľvek namáhavé, pri čom by si poškodila dlhé umelé nechty.

„Čo vidíš?“ ozvala sa opäť v Tošikinom uchu, čím prerušila jej rebelantské myšlienky. „Už si v záhrade, však? Musíme prebrať aj tie psy. Podľa štekotu som nedokázala rozoznať, či boli vystrašené milo, alebo skôr hrôzostrašne.“

Keďže Tošiko považovala otázku za dostatočne smiešnu na to, aby ju ignorovala, dopriala si viac času na zamyslenie sa.

„No tak, Toši? Môžeš začať hovoriť kedykoľvek... Si v pohode?“

„Hej, som v pohode,“ zasyčala Tošiko a zamračila sa na závoj zlatistých listov okolo seba. „Možno ťa to prekvapí, ale tí, ktorí naozaj robia niečo reálne, niekedy potrebujú aj nabráť dych.“

Na druhom konci začula, ako Mei praskla žuvačkovú bublinu. Ostrý zvuk jej jasne pripomenul, ako málo záleží Mei na porovnávaní telesnej a duševnej práce, ako aj to, aké kvalitné zariadenia dokáže jej sestra postaviť. Mei si svoje teplé miestčko doma so sladkosťami zaslúžila. Tošiko sa pristihla, že guľa očami, keď jej je veverica, ktorá práve prebehla okolo, venovala vyčítavý pohľad.

„Akási si nervózna,“ povedala jej Mei. „No tak, zatiaľ ti to ide skvele. Čo keby si mi len povedala, čo vidíš?“

Ako väčšina jej poddaných, aj cisárovná Asajo Soramoto využila nepoľavujúce letné horúčavy na oslavu Festivalu meniacich sa listov – prvú oficiálnu jesennú noc Suchozeme, keď listy ešte len začínali meniť farby – v podobe honosnej hostiny pod holým nebom. Tošiko sa posúvala po konári ďalej od kmeňa stromu, a keď vyzrela pomedzi lístie, dočkala sa prvého zreteľného pohľadu na slávnostný stôl približne šesť metrov pod sebou, prestretý medzi stromovou alejou. Tiež prvýkrát zazrela samotnú cisárovnú.

Takmer ju prekvapilo zistenie, že cisárovná Asajo vyzerá naživo rovnako ako na záberoch z televízneho vysielania. Sedela v strede bohato prestretého dlhého stola a ako zvyčajne mala na sebe bezchybný, na mieru ušitý nohavicový oblek v tmavooranžovej farbe jesenného lístia.

Tošiko sa práve opäť posunula ďalej po konári v nádeji, že uvidí, s kým sa cisárovná zhovára pri stole, keď sa zachytila nohou o nečakanú hrču v dreve a pošmykla sa na zvráskavenej kôre stromu.

Podarilo sa jej síce nadobudnúť rovnováhu, ale svojou nešikovnosťou rozhojdala množstvo lampášov zavesených na stro-
me. Všetky sa ako jeden pohli ako roj nadrozmerných svetlušiek.

Tošiko zatajila dych. Bola presvedčená, že si jej prítomnosť museli všimnúť všetci hostia.

No vysvitlo, že stolovníci sú príliš zabratí do rozhovorov a preberania sa v slávnostných pokrmoch pred sebou, než aby dvíhali hlavy ku konárom stromu. Aj čašníkov plne zamestnávali ich povinnosti, ktoré plnili na spokojnosť cisárovnej. Vďaka Bohu. Tošiko si pomaly vydýchla a cítila, ako sa jej upokojuje búšiace srdce.

Opäť jej v ušiach zaznelo prasknutie Meiinej žuvačky. „No?“ opýtala sa nedočkavo.

Tošiko sa znovu zahľadela dole pomedzi listy ginka a zamyslela sa, ako by Mei opísala scénu. Za dlhým stolom pod ňou sedelo hádám päťdesiat ľudí a obsluhovali ich čašníčky a čašníci v cisárskych livrejach a jednoduchí obslužní roboti na kolieskach. Stôl sa prehýbal pod úchvatnou prehliadkou jedál od výmyslu sveta a všade boli porozkladané lesklé šálky, tanieri a poháre, s ktorými by Tošiko vedela veľmi dobre naložiť.

Veľa hostí cisárovnej Asajo vyzeralo ako vysokopostavení ministri alebo radcovia: ľudia zodpovední za plnenie jej každodenných pracovných povinností v tejto ostrovnej krajine, ktorú tvorilo hlavné mesto Suchozem, ale aj za riadenie vzťahov s ostatnými ostrovmi, ktoré spoločne tvorili širšiu Ríšu súostroví Suchozeme. Všetci boli v bližšie nedefinovatelnom strednom veku a vo svojich dobre ušitých oblekoch a šatách sýtych odtieňov tmavomodrej, sivej a čiernej pôsobili elegantne a profesionálne. Medzi týmito hosťami sa nachádzali roztrúsení ďalší, oblečení v pestrých tónoch červenej, oranžovej a zlatej, ktoré boli pre Festival meniacich sa listov typickejšie. Tošiko si domyslela, že by mohlo ísť o členov širšej cisárskej rodiny.

Zarazene si všimla aj mladšieho syna cisárovnej, ktorý sedel po matkinej ľavici. Podobne ako jeho matka, aj desaťročný korunný princ vyzeral rovnako ako v televíznych správach. Navyše nebol jediným dieťaťom na tejto hostine. O pár miest ďalej sedelo za

stolom niekoľko malých dievčat. Tošiko si pomyslela, že by mohlo ísť o jeho sesternice. Na úplnom konci stola dokonca zbadala hlúčik ešte menších detí.

Tošiko z nejakých dôvodov vôbec nenapadlo, že dnes večer by tu mohli byť aj deti, ale teraz si uvedomila, že to bolo od nej veľmi hlúpe. Hoci takmer každý deň v týždni sa v paláci konali veľkolepé politické večere a podujatia, Festival meniacich sa listov bol jednou z najviac rodinne zameraných osláv v meste. Niekedy človek až príliš rýchlo zabudol, že cisárovná Asajo Soramoto bola pri svojej obrovskej moci vyplývajúcej z jej pozície autokratky celého súostrovia Suchozeme stále len obyčajná žena s vlastnou rodinou.

Bez ohľadu na to, či išlo o rodinnú oslavu, alebo nie, Tošiko vedela, že dospelí za stolom sa do veľkej miery zhovárajú o politike, čo očividne prispievalo k rastúcemu nepokoju a nude u mladších členov zhromaždenia. Ak si ju dnes večer niekto všimne, tak to bude pravdepodobne jedno z detí.

„Tak čo, spadla si z toho stromu, alebo...?“ Meiine slová spreádzalo netrepezlivé klepkanie prstami a Tošiko si živo predstavila, ako bubnuje po pracovnom stole limetkovozelenými nechtami.

„Ako keby tebe na tom záležalo.“

„Samozrejme, že mi na tom záleží. Mám osobný záujem na úspešnom závere tejto misie. A teraz sa už sústreď. Je tam aj náš cieľ?“

Tošiko odtrhla pohľad od krásnych odevov, perleťou vykladaných ryžových misiek, lakovaných paličiek haši a tanierov suši, tempury, batatových tortičiek či velikánskych grilovaných húb matsutake a pripomenula si skutočný dôvod, pre ktorý sem dnes večer prišla. Začala študovať tváre stolovníkov pozornejšie. Najskôr jej napadlo, že tu možno ani nie je a že Džun mal zlé informácie. No vzápätí ho spoznala: Ken Saitó zo Šťastných vrán. Sedel hneď po ľavici korunného princa, od cisárovnej ho delilo len jedno miesto.

Šťastné vrany boli najväčšou, najstrašnejšou a oficiálne jedinou organizovanou zločineckou organizáciou na ostrove a kontrolovali

všetok ilegálny obchod v hlavnom meste. Mei ich ubezpečovala, že ťahali za všetky možné nitky v rámci vládnucej elity ostrovného štátu. Keď ešte Kawakamiovci žili v Polmesiaci Strážcu, oplatenom výseku chudobných štvrtí, ktorý sa rozprestieral na južnom pobreží ostrova, mieste, o ktorom každý legálny obyvateľ len nerád premýšľal, Ken Saitó tam slúžil ako hlava všetkých operácií zločineckého gangu. Vtedy bol známy ako „Kapitán“. Riadil vykorisťovanie obyvateľov Polmesiaca ako lacnej pracovnej sily pre samotné hlavné mesto. Taktiež zodpovedal za výber „daní“, ktoré Šťastné vrany požadovali od každého obyvateľa Polmesiaca, ako aj za riadenie čulého obchodu s práškom kakogan.

Najskôr sa Tošiko začudovala, že Saitóa nespoznala hneď. No potom si uvedomila, že odkedy teta Reiko vykonala nepredstavitelne a vzoprela sa mu, keď mu nedovolila, aby odviezol jej adoptované deti do mestských granitárových baní, uplynulo už päť rokov. Práca v baniach bola veľmi nebezpečná a hrozilo vysoké riziko, že sa jej deti už nevrátia. Rovnako prešlo, prirodzene, päť rokov od toho večera, keď teta Reiko vyzrela vstupnými dverami ich malého domu a oznámila, že prichádza Saitó.

Tošiko a Mei sa spolu s Džunom, tretím členom rodu Kawakamiovcov a ich adoptívnym bratom, túlili k sebe pod veľkým dreveným stolom, ktorý tvoril ústredný bod ich domova – za tým istým stolom spoločne jedávali a tam ich teta Reiko učila. Ukrytí pod veľkým obrušom sa krčili v prítmí, keď vtom preťal vzduch v ich tesnej blízkosti krátky výkrik tety Reiko. Mei z hrdla vyrazil vzlyk a Tošiko sa vyslobodila zo sestrinho ochranného zovretia a vykukla z úkrytu. Najskôr zbadala Kena Saitóa a uvedomila si, ako nesmierne nevhodne pôsobí v ich malom, ale útulnom dome. Potom si všimla, ako si utiera do vreckovky dyku, z ktorej kvapká krv, a skláňa pohľad na zem k Reikinmu telu, ktoré pokrútené ležalo pri jeho nohách.

Džun sa od dôveryhodného zdroja dozvedel, že odvtedy sa Saitó vypracoval v gangu na generála a stal sa jedným z najbližších

radcov Senseia, vodcu Šťastných vrán, ktorého nikdy nikto nevidel na vlastné oči, ale šepkalo sa o ňom vo všetkých temných zákutiach mesta. Pravá ruka Senseia bola vskutku vysoká pozícia a Saitóov vzostup bol pozoruhodne rýchly. Ako povedal Džun, človek sa až musel čudovať, čo také vykonal, aby sa dostal tak rýchlo tak vysoko, a či z toho nemáva nočné mory.

Tošiko chvíľu Saitóa len mlčky pozorovala a ukladala si do pamäti všetko o tomto mužovi, ktorý zabil človeka, ktorý mal najbližšie k jej matke, ktorú nikdy nepoznala. Študovala ho tak, ako to nemohla spraviť v pološere a hrôze, keď sa stretli naposledy.

Najskôr jej napadlo, že je mladší, než očakávala – zrejme nemal ešte ani tridsať rokov. Zmätená a otrasená si uvedomila, čo to znamená. Keď zabil tetu Reiko, nemohol mať oveľa viac rokov, než majú teraz Mei či Džun. Tá predstava ju rozrušila, pretože v spomienkach jej vždy pripadal dospelý. Postrehla aj ďalšie drobné rozdiely medzi Saitóom za slávnostným stolom a predstavou, ktorá ju posledných päť rokov neľútostne prenasledovala v spomienkach. Keď pracoval ako kapitán, Saitó nosil vždy vlasy ostrihané nakrátko, len čierne strnisko na holej lebke, zatiaľ čo teraz ich mal dlhšie, v typickom podnikateľskom účese. Navyše mal novú jazvu – zlo-myseľný malý apostrof hneď nad ľavou lícnou kosťou – a jeho čeľusť pôsobila ostrejšie, plecia širšie, ako si Tošiko spomínala. Len sivé chladné oči boli tie isté, ktoré vídala vo svojich nočných morách.

Pri svojom podrobnom prieskume sa zamerala na jeho ruky, tie, ktoré zabili Reiko a teraz sa zapájali do spoločného tanca ostatných rúk, čo sa pohybovali nad slávnostne prestretým stolom – improvizovaného baletu paličiek, náramkov, prsteňov, šálok, knedličiek, sašimi a tempury –, až sa zastavili na dekantéri s whisky.

Keď si Saitó nalieval alkohol do pohára, všimla si záblesk tetovania gangu Šťastné vrany nad okrajom manžiet jeho saka, ako aj komunikačný disk na ľavom zápästí. Toto komunikačné zariadenie vyvinuli Šťastné vrany pre svoje potreby a nosili ho všetci vyššie

postavení členovia gangu. Počas príprav na misiu Mei zistila, že Vransy používajú disky na vzájomnú komunikáciu prostredníctvom uzavretej siete, ktorá pokrýva väčšinu ostrova.

Saitóov komunikačný disk by vyzeral ako pomerne bežný model jeho gangu, keby nebol vykladaný žiarivými drahokamami. Očividne mal záľubu v okázalej nádhere. Aj na jeho prstoch sa trblietali lesklé masívne prstene a na krku mal na zlatej reťazi zavesenú veľkú ligotajúcu sa perlu. Žiarivá perla sa vynímala na čierom tričku pod sakom obleku ako miniatúrny mesiac – medailón, sálajúci nadpozemské svetlo.

„Našla som ho. Je tu,“ povedala Tošiko.

„Si si absolútne istá, že je to on?“ Mei sa ešte stále pokúšala udržať znudený tón, ale Tošiko ju poznala dosť dobre na to, aby rozpoznala v jej hlase nové vzrušenie.

„Je to Saitó. Som si istá.“

Mei sa na chvíľu odmlčala, ale Tošiko priam cítila tikanie jej myšlienkového strojčeka. „Aký má podľa teba vzťah s cisárovnou Asajo?“ opýtala sa napokon Mei.

„No, je to stretnutie v pomerne úzkom kruhu,“ odvetila Tošiko, trochu zmätená tým, prečo to Mei zaujíma až teraz. „Počkaj, teraz sa rozprávajú. A on sa usmieva. Vyzerá trochu ako žralok.“

„Je tam aj jej decko?“ pokračovala Mei.

„Myslíš korunného princa?“

„Nie, myslím tajomného synovca zo strany cisárovninej matky,“ prekypoval sarkazmom Meiin hlas. „Áno, toho.“

„Je tu,“ informovala Tošiko po tom, ako si zahryzla do jazyka.

„A kde sedí – vzhľadom na Saitóa?“

„Vlastne rovno vedľa neho.“

„Bože,“ vysúkala zo seba Mei cez zovreté hrdlo. „Vieš, keď to musia vidieť všetci, ako veľmi ju drží Saitó pod krkom, alebo teda celé Šťastné vrany. Pozvať ho na večeru pri príležitosti Festivalu meniacich sa listov za jeden stôl s jej rodinou a usadiť ho hneď

vedľa svojho jediného dieťaťa? Mohla by mu prejaviť ešte väčšiu poctu?“

Tošiko nikdy celkom nevedela, ako má reagovať, keď Mei takto hovorila o cisárovnjej a politike vládnucej moci v hlavnom meste.

„Dobre,“ pokračovala Mei, ale odrazu nasadila pracovný tón. „Myslím, že by sme sa mali posunúť do druhej fázy. Je čas ukradnúť prsteň.“

„Čože? Teraz? Chceli sme s tým predsa počkať.“

„Čo môžeš urobiť hneď...“

„Ale toto je moja prvá skutočná misia, a navyše som sama,“ zasyčala Tošiko hlasnejšie bez ohľadu na to, či ju začujú ľudia pod ňou. „Slúbila si, že pôjde len o prieskum.“

„Keď som to hovorila, nemali sme ho na dosah. Nevedela som, aký budem mať z toho pocit.“

„Myslíš to vážne? Naozaj chceš, aby som to urobila?“

„Ibaže by si mala strach. A má ten prsteň vôbec pri sebe?“

„Nebojím sa,“ odfrkla Tošiko. „Ty si tá, ktorá nevystrčí z domu ani nos.“

„Sústred' sa. Má ten prsteň?“

V duchu pokračovala Tošiko v odvrávaní, ale opäť sa sústredila na ruky Kena Saitóa. Bol tam – zlatý záblesk na malíčku ľavej ruky. Vynikal už len tým, že to bol najjednoduchší a najobyčajnejší prsteň zo všetkých, ktoré mal dnes večer na prstoch. V skutočnosti to bol jediný prsteň, ktorý nevyzeral, že by mohol poslúžiť ako zbraň.

„Áno, má ho,“ potvrdila.

„Super.“

Tošiko počula v sestrinom hlase, ako veľmi ten prsteň chce. Podľa Džunovho prieskumu obsahoval tento na pohľad jednoduchý šperk čip, ktorý poskytoval prístup takmer do každej uzavretej siete v hlavnom meste, ako aj k rôznym súkromným účtom Šťastných vrán vrátane bankových účtov. Neexistovala nijaká kópia a Saitó ho nikdy nespúšťal z očí. Pre hackerku ako Mei bol prsteň

klúčom k celkom novým možnostiam, ktoré zďaleka prekonávali ich súčasnú schému nenápadného vysávania kreditov zo zásob gangu. Po všetkom, čo si vytrpeli kvôli Šťastným vranám, súrodenci Kawakamiovci ochotne kradli gangu tolko peňazí, koľko potrebovali, aby sa užívali za hranicami Polmesiaca Strážcu v rokoch nasledujúcich po Reikinej smrti.

„Poradiš mi, ako sa mám k nemu dostať?“ opýtala sa Tošiko. „Zdá sa, že mu na prste sedí pomerne pevne.“

„Ja som ťa tam prepašovala,“ odpovedala Mei a Tošiko si dokázala živo predstaviť, ako pri tom pokrčila plecami, práve keď sa v slúchadle opäť ozval zvuk bubnovania nechtov po doske stola. „Nebolo to azda tvoje rozhodnutie, že sa budeš špecializovať na prácu v teréne?“

„No dobre,“ povzdychla si Tošiko. „Ale po zvyšok týždňa variš večeru ty.“

„Džun bude variť. Vieš, že to robí rád.“

„Tak budeš umývať riad.“

„Tak už sa do toho pusti,“ zamrmlala Mei.

Súrodenci. Viac starostí než radosti. Tošiko zagúľala očami, zacúvala nazad ku kmeňu stromu pomedzi husté lístie a začala zliezať. Pohybovala sa nehlučne, prirodzene, presúvala hmotnosť a ťažisko s ľadnosťou tanečnice, takmer nemusela premýšľať, kam položí nohu.

Trvalo jej len krátky okamih, kým skontrolovala, že všetci sú plne zabratí do rozhovorov, a potom doskočila ako mačka na chodník pod stromom bez najmenšieho šuchnutia. Na tvári sa jej napriek napätým nervom rozlial úsmev. Mei možno mala talent na počítače, ale Tošiko dokázala liezť, ako keby tento talent dostala do vienka od bohov.

„A to sa na univerzite neučí,“ zašepkala triumfálne presne vo chvíli, keď korunný princ zdvihol zrak od svojho taniera a zbadal ju.

„Och, doriti,“ zasyčala.

„Čo? Čo si spravila?“ vyzvedala Mei.

„V pohode, len mi daj chvíľku.“

Tošiko sa rýchlo ukryla za kmeň stromu. Dúfala, že tmavo-modrá mikina a nohavice rovnakej farby jej pomôžu splynúť s nocou. Napriek tomu nebolo dieťa zas až také hlúpe ani nesústreďené, pretože keď o chvíľu vykukla spoza stromu, stále upieralo zrak na miesto jej úkrytu.

Tošiko sa presviedčala, že sa nič hrozné nestalo. Stačilo len vzdať sa nápadu, že prinúti Mei celý týždeň umývať riad. Pomaly sa vráti rovnakou cestou, ktorou prišla, a bude dúfať, že psy si ju pamätajú ako dobrodinku, ktorá ich nakrmila gjozou, a nenapadnú ju, keď prelezie cez múr. Áno, bude musieť pár dní strpieť Džunove obavy a Meiino povýšenecké správanie a, áno, možno dokonca trochu nahrála do kariet svojim súrodencom, ktorí ju považujú za mladú a neskúsenú, ale aspoň bude doma, v bezpečí a živá. Môžu najst' nejaký iný spôsob, ako sa priblížia k Saitóovi a ukradnú mu prsteň – po tom, ako vymyslia nejaký vhodný plán, ako mu ho skutočne stiahnuť z prsta. Všetko bude v pohode.

Otočila sa, prikrčila, ukryla sa za jemným lístím javora, potom skočila za nízky okrasný múrik a v jeho zákryte sa plazila po bruchu na predlaktiach.

Nedostala sa však veľmi ďaleko, keď sa jej do cesty postavili malé modré papučky s vyšitými striebornými mačičkami. Zdvihla zrak a zbadala korunného princa.

„Kto si?“ opýtal sa chlapec priamo. „Čo tu robíš?“

Ani mu nenapadlo stíšiť hlas a Tošiko sa pristihla, že naňho máva rukami, aby bol ticho.

Bolo to len malé dieťa – možno sa jej podarí nejako sa z toho dostať, ak ho nevysťasí, prípadne sa neprezradí, že je len obyčajná smrteľníčka. Kým premýšľala nad vhodnou odpoveďou, posunula ramedo tak, aby zakryla malé tetovanie na predlaktí – tri rybáre, letiace ponad ohyb rieky. Neexistoval jediný dôvod, prečo by mal korunný

princ jej tetovanie spoznať, ale keďže všetci traja súrodenci Kawakamiovci mali rovnaké tetovanie, nezaškodilo zachovať opatrnosť.

„Toši?“ ozval sa jej v uchu sestrin hlas. „Kto je to? S kým sa rozprávaš?“

„Teraz nie,“ sykla Tošiko.

„Čože?“ začudoval sa korunný princ.

„Čože?“ začudovala sa aj Mei.

„Buďte ticho! Obidvaja,“ odsekla Tošiko a v duchu si želala, aby Mei nainštalovala do slúchadla aj vypínač.

„Nie si pozvaná, však?“ pokračoval korunný princ. „Moja matka ťa nepozvala.“

„Fíha, cisárovná je naozaj tvoja mama?“ opýtala sa Tošiko s hraným úžasom, aby získala čas, a pritom úporne premýšľala, ako z tejto háklivej situácie najlepšie vyviaznuť.

Chlapec sa na ňu len zamračil. „Áno. A viem, že teba nepozvala. Stavím sa, že ťa nemá rada.“

Tošiko sa nadvihla na lakťoch tak, aby sa mu mohla lepšie pozrieť do tváre, ale aby ju súčasne nevideli ľudia pri slávnostnom stole. Rozhodla sa, že nepochybne existujú aj horšie nápady, než hrať sa na nechcenú hostku.

„Je tá oslava zábavná?“ opýtala sa najžalostnejšie, ako vládala.

Koruný princ kopol nohou v papučke do dlaždice na chodníku. „Ani nie,“ zamrmľal. „Samí dospeláci, ktorí sa rozprávajú o nudných veciach.“

Tošiko súcitne prikyvovala. „To znie drsne. A o akých nudných veciach sa rozprávajú?“

„Akože...“ Chlapec sa zahľadel na hviezdnu oblohu, ako keby mu mohla poskytnúť nejaké vysvetlenie správania dospelých, a potom si sťažka povzdychol. „Vieš. O daniach a tak.“

„Chápem,“ prikývla Tošiko. „A o čom by si sa chcel rozprávať ty?“

„Neviem,“ pokrčil plecami chlapec. „Milujem príbehy. Také, v ktorých je veľa dobrodružstva a bitiek. A rád sa hrám.“

„Poznám jednu hru, ktorú by sme si mohli spolu zahrať,“ navrhla Tošiko.

„Naozaj?“ opýtal sa chlapec skepticky, ale napriek tomu ho nápad zaujal.

„Hej, je to vážne zábava,“ presviedčala ho vehementne. „Vidíš tamtoho pána?“ Posunula sa trochu na laktóch a ukázala prstom na Saitóa.

„Myslíš môjho strýka?“ opýtal sa chlapec a aj on ukázal prstom smerom k stolu, ale na úplne iného človeka.

„Nie,“ pokrútila Tošiko hlavou. „Toho mladšieho, vedľa ktorého si sedel. S tou jazvou a obrovskou perlou na krku.“

„Áhá, toho,“ vydýchol chlapec. „Myslíš pána Zimu. Nemám ho rád.“

Pán Zima. Tošiko si uložila jeho prezývku do pamäti. „Prečo nie?“

Zdalo sa, že na to sa korunný princ nechystá odpovedať, len ďalej šúchal papučkou o chodník.

„No, tak táto hra spočíva v tom, že okabátíme pána Zimu,“ pokračovala Tošiko.

„Dobre.“

Zaujalo ho to.

„Musíš sa pokúsiť prinútiť pána Zimu, aby ti dal svoj prsteň.“

„Prsteň?“

„Áno. Ten malý zlatý. Vidiš ho? Ktorý má na malíčku.“

„Aha,“ utrúsil korunný princ. „Myslíš ten s drakom?“

„Neviem, odtiaľto to nevidím.“

„Je na ňom drak.“

„To je dobrá informácia,“ prikývla Tošiko, aby chlapca pochválila. „Stavím sa, že ti tá hra pôjde perfektne.“

„Ale ako ho prinútim, aby mi ho dal?“ zamýšľal sa korunný princ.

„To je výzva,“ nadvihla Tošiko obočie. „Povedz mu, že sa s ním chceš pohrať. Alebo že by si chcel vidieť toho draka.“

„A čo potom, keď dostanem ten prsteň?“

„Tak si vyhral prvé kolo,“ povedala Tošiko. „Do druhého kola mi dáš nejakú úlohu ty. Jediné, na čo musíš dať pozor, aby si vyhral, je to, že musíš doniesť prsteň sem, mne, bez toho, aby ti ho pán Zima vzal.“

Chlapec sa na okamih zamračil, naklonil hlavu nabok a tuho o tom premýšľal. Potom povedal len: „Dobre“ a vrátil sa k sviatočnému stolu.

„Čo to robíš?“ dožadovala sa Mei odpovede v slúchadle.

„Improvizujem,“ zasyčala Tošiko.

Tošiko pozorovala zo svojho úkrytu za múrom, čo sa bude diať pri stole. Chvíľu sa zdalo, že všetko pokračuje rovnako ako predtým, až na to, že večera sa očividne blížila ku koncu. Čoskoro od stola odišiel nielen korunný princ, ale po záhrade začali pobeť aj ostatné deti. Tošiko sa pristihla, že ani nedýcha, aby splynula s nocou.

Pozorovala, ako sa korunný princ pridá k dvom malým dievčatám, ktoré si sadli na okraj ozdobného jazierka a spoločne začali hádzať do vody kamienky. Po tom, ako to pokračovalo už niekoľko minút, Tošiko napadlo, či chlapec na prsteň nezabudol. Zdalo sa, že deti súťažia, kto vyrobí väčšie šplechnutie. V Tošiko narastala nervozita. Vtom z rybníka vyskočila vyľakaná žaba a všetky tri deti vykríklili a s hlasným chichotom vyskočili na rovné nohy.

Hluk pritiahol pozornosť cisárovnej. Zdvihla zrak od rozhovoru s Kenom Saitóom, ktorý sa medzitým presunul na prázdne miesto korunného princa hneď vedľa cisárovnej.

„Čo sa to tam deje?“ zvolala cisárovná prísny tónom.

„Bola tam žaba!“ vyprsklo najmenšie dievčatko.

„Prosím, ospravedlňte tie deti, pán Zima,“ otočila sa cisárovná k Saitóovi a jej hlas sa pri falošnom mene zachvel vedomým klamstvom. „Nie sú zvyknuté na podobné formálne záležitosti. Ako sám vidíte, sú príliš malé na to, aby sa zúčastnili na Festivale meniacich sa listov.“

„To je, samozrejme, úplne v poriadku, vaša výsosť,“ odvetil Saitó. Jeho hlas znel ako hrdza, štrk, najtvrdšia skala z hlbokých hôr – a rozprával meravo, ako keby nebol zvyknutý skrúcať svoje slová do zdvorilostných fráz.

„Fuj,“ ozvala sa Mei v Tošikinom uchu. „Znie to hrozne.“

Tošiko si povzdychla. Prirodzene, že mikrofón pripojený k jej slúchadlu bol taký kvalitný, že Mei dokázala zachytiť aj nuansy Saitóovho hlasu zo šiestich metrov. Keby sa Mei narodila s legítimným preukazom občianky Suchozeme, nepochybne by získala akúkoľvek prácu v akejkoľvek technologickej spoločnosti na ostrove, po akej by zatúžila.

„Pán Zima,“ ozval sa odrazu cisárovnej syn od jazierka, kde sa predtým hral s dievčatami, a pritom vykročil nazad smerom k stolu. „Máte rád hry?“

Och nie. Tošiko zatvorila oči a vyslala modlitbu k akémukoľvek bohovi v blízkosti, len aby ju chlapec neprezradil.

„Záleží na tom aké,“ odpovedal Ken Saitó a vôbec to neznelo hravo.

„Môžem vidieť toho draka, pán Zima?“ ozval sa opäť chlapec. „Draka na vašom prsteni?“

„Na mojom prsteni?“ ozval sa Saitó a ľudia pri stole postupne mlkli.

„Viete, veľmi ma zaujímajú draky. Rád by som sa pozrel na draka na vašom prste zblíža.“

Saitó sa ani nepohol. Nikto neprehovoril. Chlapec sa víťazoslávne usmial a natiahol ruku.

„Nuž?“ ozvala sa cisárovná. Tošiko poskočilo srdce, keď si všimla, že cisárovná upiera na Saitóa pohľad plný očakávania. „Nepochybne si ho môže na chvíľu pozrieť.“

„Ak to nie je nevyhnutné, radšej by som ten prsteň neskladal z prsta, vaša výsosť.“

„Naozaj chcete odoprieť môjmu synovi takúto drobnosť? Prosím,

sme tu medzi priateľmi, pán Zima, a deti potrebujú podobné prejavy láskavosti, rovnako ako kvety potrebujú slnečný jas.“

„Budem naň dávať pozor, pán Zima, sľubujem,“ zažmurkal naňho chlapec.

Pod uprenými pohľadmi cisárovnej a všetkých hostí si Ken Saitó napokon neochotne stiahol prsteň s drakom z prsta a vložil ho dieťaťu do dlane.

„Áno!“ zvolal natešene chlapec a malými prstami zovrel prsteň v pästi. Mierne si podskočil na mieste a potom, sledovaný všetkými účastníkmi Festivalu meniacich sa listov, sa rozbehol rovno tam, kde sa Tošiko ukrývala za nízkym múrom.

„Mám ho!“ zvolal, keď k nej dobehol a podal jej prsteň. Na dotyk jej pripadal chladný a zvláštne ťažký. „Vyhral som! A teraz ti dám úlohu ja!“

Keďže sa na ňu upierali nepochybne všetky pohľady prítomných, vypršal čas na úskoky. V hroznom okamihu hrobového ticha, ktoré nastalo, sa Tošiko vzpriamila a vystúpila spoza múrika. Ukázala sa všetkým hosťom a cisárskemu personálu. Zdvihla ruky, aby všetci jasne videli, že nemá nijaké zbrane – iba prsteň, ktorý sa inkriminujúco zaleskol medzi jej palcom a ukazovákom pravej ruky. Tošiko si všimla, ako ju cisárovná prebodla pohľadom a obzrela si ju od hlavy po päty. Saitó zafal čelúšť aj obe päsťe.

„Zatknite ju!“ spamätala sa cisárovná napokon.

Mei vykrikla Tošikino meno do slúchadla a súčasne sa ozval rachot riadu, keď päť čašníkov, ktorí obsluhovali hostí pri stole, pustilo podnosy a rozbehlo sa k Tošiko ako dobre vycvičené cisárske strážne. *No jasné*, zavrčala Tošiko takmer nahlas. Mohla si uvedomiť, že cisárovná by aj napriek tomuto divadielku o intímnej rodinnej oslave nikdy nezorganizovala spoločenskú udalosť bez svojich ochrankárov poruke.

„Nabudúce!“ zvolala Tošiko ponad plece, keď sa otočila na päte a vyrazila vpred. „Dlžím ti druhé kolo hry.“

A potom zmizla ako závan vetra v záhrade, dokonca ešte skôr, než sa stihol chlapcov víťazoslávny výraz zmeniť na zmätok.

Tošiko preskakovala kvety v kvetináčoch, potok, cestičku vykladanú okruhliakmi, prebehla cez malý most, a pritom si neustále naliehavo uvedomovala, že jej cisárske stráže dýchajú na krk. Počula dupot ich čižiem na kameňoch, škripanie štrku, buchot, keď jeden z nich zakopol asi o kvetináč. Nezastavila sa, aby nabrala dych, až kým nedobehla k ľudoprázdnej vrátnici pri bočnom záhradnom múre. Obehla ju, na okamih zastala a vložila si prsteň do vrecka, aby mala voľné ruky a mohla vyliezť po múre.

V tej chvíli drobnej nepozornosti obehol Ken Saitó vrátnicu z opačnej strany, objavil sa rovno pred ňou a zatarasil jej cestu. Zblízka pôsobil vyššie, než by očakávala – jeho drsná, mohutná postava sa rysovala na pozadí nočnej oblohy. Nedokázala si pomôcť, ale zdalo sa jej, že nič na jeho tvári nenaznačovalo, že by ju spoznal. Veď prečo by si mal pamätať tvár vystrašeného dieťaťa v tme? napadlo jej vzápätí. Zrejme videl podobných stovky.

Saitó sa uškrnul, siahol do vrecka svojho saka a vytiahol odtiaľ ukrytý nôž. Nebol to ten istý, ktorým pripravil o život Reiko. Vyzeral ešte smrtonosnejšie, pretože bol dlhší a zakrivený, pripomínal zlovestný úškrn v odraze mesačného svitu. Tošiko začala cúvať, až narazila chrbtom do tvrdého múru. Saitó ju uväznil medzi vrátnicou a múrom.

„Daj mi ho,“ zavrčal oveľa istejším tónom, než keď sa zhováral s cisárovnou pri slávnostnom stole. „A hneď.“

Tošiko počula, ako sa cez záhradu blížila aj cisárske stráže. Odvážila sa blysnúť na ne pohľadom, len aby odhadla, koľko má času, kým dobehnú až k nim – a v tom kratučkom okamihu, keď odtrhla pohľad od Saitóa a zamerala pozornosť na niečo iné, ju schmatol za plece a priložil jej nôž k hrdlu.

Tošiko šokovane vydýchla, keď pocítila dotyk jeho čepele na jemnej koži na hrtane a lepkavosť tenučkého prúžku krvi. Dokonca

aj z malej vzdialenosti, takej malej, že cítila plnú intenzitu koncentrovanej hrozby v jeho pohľade, sa zdalo, že ju stále nespoznáva. Bola mu celkom ukradnutá, a pritom on jej vzal nesmierne veľa.

„Dobre,“ vyprskla. „Vezmi si ho.“ Siahla rukou do vrecka, vytiahla prsteň a hodila mu ho k nohám.

Nevedela, čo jej to napadlo, aby urobila to, čo napokon spravila. Jediným dôvodom mohlo byť to, že nenávidela prehru, a najmä s Kenom Saitóom, a navyše nemala čas si to poriadne rozmyslieť. Keď sklonil nôž a presunul hmotnosť z nohy na nohu, aby zdvihol prsteň zo zeme, natiahla ruku a zovrela v dlani obrovskú perlu na reťazi okolo jeho krku. Dokonale jej zapadla do priehlbiny dlane – ako keby bola priam stvorená pre ňu – a prekvapilo ju, aká je na dotyk chladná.

Z celej sily potiahla, reťaz sa roztrhla a perla jej zostala v ruke. Saitó vystrelil ruku k svojmu krku, ale Tošiko tým na chvíľu rozptýlila jeho pozornosť a on stále nemal prsteň, ktorý zapadol medzi kamene na chodníku.

Tošiko využila jeho zaváhanie, odskočila dozadu, zaprela sa ľavou rukou a ľavou nohou o vrátnicu za sebou a pravou rukou a pravou nohou zas o múr pred sebou. Ako krab sa vyšplhala hore, prevrátila sa cez hranu múru a spadla do tmy veľkej záhrady na druhej strane.

Dopadla tvrdo, ale našťastie sa nezranila. Ukradnutú perlu stále zvierala v ruke. Rýchlo vstala a rozbehla sa k vonkajšiemu múru paláca, čo jej sily stačili. V duchu vyslala ďakovnú modlitbu akémukolvek najbližšiemu bohovi, ktorý na ňu dával pozor.

Nepochybne ju prenasledovali, ale ona bola rýchla ako blesk a na hladkom vydláždenom povrchu ju nikto nedostihol. O chvíľu zbadala pred sebou múr a taktiež palácové psy.

Našťastie na ňu nezaútočili. Asi si pamätali, že ich obdarila gjo-zou, a aj preto sa nadšene rozštekali, keď ju zahliadli. No Tošiko to už bolo jedno, pretože všetci v paláci zrejme vedeli, že je tam.

Keď liezla po múre, pomyslela si, že povie Mei, že psy boli skôr milé než hrozné.

Po tom, ako doskočila na nohy na druhej strane, konečne sa ocitla mimo areálu paláca a vrhla sa do víru mesta pod sebou. Hlavné mesto Suchozeme bolo plné ľudí, budov a ruchu. Bola si istá, že tu ju už nikto nechytí. Najmä nie dnes, počas Festivalu meniacich sa listov. Pouliční predavači predávali na každom rohu koláče v tvare javorových listov, deti si púšťali šarkany a mávali papierovými vlajkami a susedia spoločne večerali pod holým nebom za stolmi osvetlenými rozvešanými lampášmi, pri ktorých to žilo smiechom oveľa viac než na cisárskej hostine bez ohľadu na jej veľkoleposť. Aspoň dnes sa Tošiko mohla v tom ruchu poľahky stratiť.